

ตั้งแต่เล็กมาแล้ว อาตมามีความรู้สึกฝงใจประหลาดๆ ลึกๆ อยู่อย่างหนึ่ง สมัยนั้นอาตมายังเรียนหนังสืออยู่ชั้น ประถม ๔ ที่โรงเรียนในจังหวัดกาญจนบุรี อาตมาต้องข้าม ฟากขึ้นไปตัดไม้รวกบนเขาแหลม เอามาทำรั้วล้อมแปลงผัก สวนครัวเพื่อกันวัวเข้ามาเหยียบย่ำ ขึ้นไปตัดไม้ตั้งแต่เช้า พอบ่าย ๓ โมงก็เริ่มขนลงมา

วันหนึ่งราวๆ ๔ โมงเย็น ขณะที่กำลังแบกไม้รวกลงเขา มาได้ครึ่งทาง ก็เห็นชาวบ้านเขาต้อนวัวทั้งฝูงลงมากินน้ำ

มองอยู่ไกลๆ ขนาดเห็นว้าวสูงแค่ศอกเดียว เมื่อกินน้ำเสร็จ เขาก็ต้อนวัวกลับ วัวก็เดินไป คนก็เดินตามไป ทางเดินนั้น เป็นทางเกวียน ฝุ่นจึงฟุ้งตลบลอยเป็นทางยาวถึง ๕-๖ กิโลเมตร

อาตมามองตามไป มีความรู้สึกอย่างรุนแรงว่า นั่นไม่ใช่พวกเรา แม้แต่โยมพ่อโยมแม่ หลายๆ ครั้งก็มีความรู้สึกว่ ่ไม่ใช่พ่อแม่เรา ญาติพี่น้องก็ไม่ใช่ เรามาอาศัยเขาอยู่ แต่ตอบไม่ได้ว่าพ่อแม่ที่แท้จริงเป็นใคร บางครั้งรู้สึกเหมือนตัวคนเดียว เหมือนแยกขาดกันคนละโลกกับคนอื่นๆ แต่ไม่รู้จะพูดให้ใครเข้าใจ

ความรู้สึกทำนองนี้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งเมื่ออาตมามาเรียนชั้นมัธยม ๖ ได้มาที่บ้านพี่ชายลูกของป้า เจอหนังสือเก่าๆ เล่มหนึ่ง ก็หยิบอ่านดู รู้สึกประทับใจในเรื่องนั้นอย่างรุนแรงในเรื่องบอกว่า

แม่แกะตัวหนึ่ง มีลูกอยู่ ๒-๓ ตัว วันหนึ่งมันไปพบลูกสิงโตที่เพิ่งคลอดยังไม่ลืมตา ถูกทิ้งอยู่ ไม่รู้ว่าพ่อแม่สิงโตหายไปไหน แม่แกะสงสารจึงให้ลูกสิงโตกินนมของมันและเลี้ยงดูเหมือนลูก ลูกๆ ของแม่แกะก็เป็นเพื่อนเล่นกับลูกสิงโต ลูกสิงโตอยู่กับแม่แกะ ก็ร้องแบบแกะ กินหญ้าแบบแกะ

นานวันเข้า ลูกสิงโตเติบโตขึ้น ตัวใหญ่แข็งแรงผิสีนองมันไม่รู้ว่าหน้ามันไม่เหมือนพี่น้อง เพราะมันไม่เห็นหน้าตัวเอง แต่ลูกแกะรู้สึกว่ ่ลูกสิงโตหน้าแปลกๆ แต่มันก็เล่นกันตาม

ประสา แม้ว่าลูกสิงโตมักจะเล่นแรงไปหน่อย

ลูกสิงโตมีความรู้สึกที่พ่อแม่แคะแวงตัวมันอยู่ แต่ไม่รู้
ว่าทำไม ยิ่งกว่านั้น ยังห้ามไม่ให้ไปเล่นที่เชิงเขาอีกฟากหนึ่ง
ด้วย

สิงโตรู้สึกที่ตัวเองกินหญ้าไม่อิ่มท้อง ชีวิตรู้สึกขาดๆ แต่
ก็รู้ว่าขาดอะไร

แต่แล้ววันหนึ่ง เกิดพายุฝนพัดกระหน่ำรุนแรงมาก น้ำ
หลากจนกระทั่งต้องหนีข้ามเขาไปอีกฟากหนึ่ง ขณะที่ขึ้นเขา
แม่แคะมีอาการหันรีหันขวาง ท่าทางหวาดหวั่นเหมือนไม่
อยากขึ้น แต่จำใจขึ้นเพื่อหนีน้ำท่วม

แม่แคะหนีน้ำอยู่บนเขาลูกนั้นจนกระทั่งฝนซาหลังจากน้ำ
ลดลงแล้วจึงชักชวนกันกลับลงมา ขณะนั้นเอง ก็มีเสียง
กระหึ่มราวกับฟ้าร้องดังรับกันเป็นทอดๆ แม่แคะตกใจจน
ตัวสั่น แต่ลูกสิงโตกลับรู้สึกคุ้นกับเสียงนั้นมากแม่ไม่เคยได้
ยินมาก่อน มันยังรู้สึกอีกว่า มันเองก็ทำเสียงอย่างนั้นได้ จึง
ร้องรับเสียงนั้นออกไป

คราวนี้ ทั้งพ่อแคะแม่แคะและพี่ๆ แคะของมันต่างวิ่งหนี
กันสุดชีวิต ลูกสิงโตมองตามไปด้วยความแปลกใจ แต่มันก็
รู้สึกสบายใจที่ได้ร้องเสียงนั้นออกมา มันร้องโต้ตอบออกไปอีก
ยิ่งร้องมันก็ยังสบายใจ รู้สึกกระปรีกระเปร่า และมีความ
ภูมิใจที่มันทำเสียงอย่างนั้นได้ เมื่อได้ร้องหลายๆ ครั้ง มัน
กลับรู้สึกว่ามันร้องได้ดีกว่าเสียงที่มันได้ยินเสียอีก มันรู้ได้

ด้วยตัวเองทันทีว่า เสียงนี้ เป็นเสียงที่มันไฝหามาตลอดชีวิต

พี่ๆ แกะวิ่งลงเขาไม่มองมาเลย แต่แม่แกะยังวิ่งๆ หยุดๆ พร้อมกับหันมามองตาละห้อย ลูกสิงโตรู้ว่ามันไม่สามารถอยู่กับแม่แกะได้อีกต่อไปแล้ว มันได้แต่ยืนมองจนกระทั่งแม่แกะวิ่งลับตาไป และนั่นเป็นการสิ้นสุดของสายสัมพันธ์ของลูกสิงโตกับแม่แกะ

ลูกสิงโตเดินขึ้นเขาไปหาที่มาของเสียงร้องที่มันได้ยินมันเห็นสัตว์ชนิดหนึ่ง ตัวโตๆ มีขน มีหาง และแข็งแรงเหมือนกับมันทุกอย่าง ใบหน้าของสัตว์พวกนี้ดูแปลกๆ เพราะมันไม่เคยเห็นมาก่อน ขณะที่ลูกสิงโตเดินเข้าไปที่สัตว์ฝูงนั้น มันเห็นเงาใบหน้าของตัวเองในแอ่งที่น้ำฝนขังอยู่ หน้าตาของมันเหมือนกับพวกที่อยู่ข้างหน้านี้เอง ลูกสิงโตรู้สึกทันทีว่า “นี่คือญาติพี่น้องของเรา” มันจึงเข้ากลุ่มไปอยู่ด้วย

เวลานั้น เมื่ออาตมาอ่านมาถึงตรงนี้ มีความรู้สึกว้า ช่างเหมือนกับความรู้สึกของตัวเองจริงๆ เป็นความรู้สึกรุนแรงครั้งที่ ๒ ที่จะต้องตามหาพ่อแม่ให้เจอแต่ไม่รู้ว่าจะไปหาที่ไหน

ต่อมาเมื่อได้มาฝึกสมาธิ ก็ได้พบว่าคนที่พูดกันแล้วรู้เรื่องดี มีความสนิทสนมจริงใจก็คือพวกที่ฝึกสมาธิด้วยกัน รู้สึกเหมือนอยู่ในหมู่ญาติ

จนกระทั่งเมื่ออาตมาเรียนจบชั้นมัธยม ๖ เมื่อปี ๒๕๐๑ จะมาสอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดม ได้ไปพักอยู่กับพี่ชายลูกป้าที่บ้านย่านสวนลุมพินี แต่สถานที่ไม่เงียบสงบ ดูหนังสือ

ไม่ค่อยได้ เขาจึงแนะนำให้ไปดูหนังสือที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ เพราะที่บ้านเขาไปวัดปากน้ำกันอยู่แล้ว

อาตมาจึงได้ไปวัดปากน้ำเป็นครั้งแรกในชีวิต ไปนั่งดูหนังสือที่บริเวณร่มไม้ข้างโบสถ์ และได้พบกับหลวงพ่อดาว ปากน้ำ ซึ่งขณะนั้นท่านมีอายุ ๗๓ ย่าง ๗๔ ปีแล้ว อาตมา มองท่านเหมือนถูกสะกด ร่างท่านสูงใหญ่มีสง่า ผิวพรรณ ผ่องใส แม้จะดูชราไปบ้าง คนที่นั่งข้างๆ บอกว่าท่านเพ็งหาย ป่วย นัยน์ตาของท่านเข้มเหมือนสีเหล็ก ดูมีอำนาจน่าเกรงขาม แต่แฝงไว้ด้วยความใจดีมีเมตตา

ท่านถามว่ารับ**พระของขวัญ**หรือยัง อาตมาตอบว่า “ยัง” ท่านก็บอกให้ไปเอาใบอนุโมทนามา

แต่ด้วยความที่อาตมาเรียนวิชาอยู่ยงคงกระพันมา จึง ทำให้คิดผิดไปว่า พระของขวัญยังอยู่นอกตัว สู้วิชาหนัง เหนียวของเราก็ไม่ได้ อยู่ในตัว เป็นเสียอย่างนี้ จึงไม่ได้รับ พระจากมือท่าน

ต่อมาอีก ๒ วันได้พบท่านอีก ก็กราบท่านอยู่ไกลๆ รู้สึก เลื่อมใสในบุคลิกและเคารพยำเกรงท่านมาก ในใจลึกๆ รู้สึก เหมือนกับว่าได้พบญาติผู้ใหญ่ แต่น่าเสียดายที่ตั้งแต่วันนั้น อาตมาไม่ได้พบท่านอีกเลย เพราะเมื่อเข้าเรียนในโรงเรียน เจริญอุดมเมื่อปี ๒๕๐๑ ก็ขะมักเขม้นอยู่กับการเรียน ไม่ได้ ไปที่วัดปากน้ำอีก แล้วในปี ๒๕๐๒ ท่านก็มรณภาพ

ครั้นมาพบคุณยายอาจารย์ พบเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ความเป็นอยู่ของที่นี้มีความอบอุ่นอย่างประหลาด คุณยายอาจารย์เป็นศูนย์กลางความรู้สึกนึกคิดของอาตมาทั้งหมด เหมือนท่านเป็นทั้งพ่อทั้งแม่รวมกัน อาตมามีความสุขที่จะชักใช้ไต่ถามท่านได้ทุกเรื่อง ทุกข์สุขอย่างไรท่านรู้หมดโดยไม่ต้องบอกต้องถาม ไม่ต้องเงินไม่ต้องอายุ อาตมายังรู้สึกสนุกที่ได้ไต่ถามให้คุณยายปราบไม่ต้องระวังตัวแข็งเหมือนอยู่ต่อหน้าอาจารย์ใหญ่กับไม้เรียว

อาตมามีความสุขเหมือนเป็นเด็กอยู่ในอ้อมอกอุ่นของคุณยาย ไม่มีอันตรายใดๆ จะมาแผ้วพานได้ อาตมามีเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมที่สามารถสนทนาธรรมกันได้อย่างสนุกสนาน เหมือนพี่เหมือนน้อง อาตมามีความสุขที่ว่า นี่แหละคือครอบครัวของอาตมาที่แท้จริง ถึงเวลาแล้วที่อาตมาควรจะไปบวชเพื่ออยู่ร่วมในวงบุญไปด้วยกันตลอดชีวิต

แล้วพ่อผู้ให้กำเนิดของอาตมาละ... อาตมาไปกราบลาท่านขออนุญาตบวช ท่านถามว่าบวชนานเท่าไร อาตมาตอบว่า

“บวชตลอดชีวิต”

โยมพ่อของอาตมาไม่ยอมพูดเรื่องนี้กับอาตมาเลยตลอดเวลาหลายวัน จนกระทั่งวันหนึ่ง หลวงพ่อธัมมชโยซึ่งเพิ่งจะบวชได้ไม่นานมีอายุพรรษาเพียง ๒ พรรษาเศษ แต่มีความคุ้นเคยกับครอบครัวของอาตมามาก่อน ได้มาหาอาตมาที่

บ้านในขณะที่อาตมาไปธุระข้างนอก

พอกลับมาถึงบ้าน เห็นสีหน้าโยมพ่อสดชื่น ตามหลวงพ่อ
รั้มมชโยต่อหน้าอาตมาว่า

“ในงานบวช จะให้โยมทำอะไรให้บ้าง”

ได้ยินแค่นี้อาตมาก็ลิงโลดใจ รู้ว่าโยมพ่ออนุญาตให้บวช
แล้ว รีบก้มลงกราบท่านด้วยความดีใจ

เมื่อนำเรื่องนี้มากราบเรียนคุณยายอาจารย์ ท่านดีใจมาก
สั่งให้ทุกคนเตรียมงานบวชอาตมา ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม
พ.ศ. ๒๕๑๔ นั้นทันที